

29 februarie – 6 martie

Mărturisire și mângâiere

Textul de memorat: „Ascultă, Doamne! Iartă, Doamne! Ia aminte, Doamne! Lucrează și nu zăbovi, din dragoste pentru Tine, Dumnezeuul meu! Căci Numele Tău este chemat peste cetatea Ta și peste poporul Tău!” (Daniel 9:19)

În Daniel 9 găsim una dintre cele mai frumoase rugăciuni din Biblie. În momente cruciale din viața lui, Daniel a recurs la rugăciune pentru a face față problemelor care îi stăteau în față. Când Daniel și prietenii lui erau pe punctul de a fi omorâți din cauza visului tainic al unui împărat păgân, profetul a mers înaintea lui Dumnezeu în rugăciune (Daniel 2). Când, prin poruncă împărătească, a fost interzis să se înalțe cereri vreunui alt zeu în afară de împărat, Daniel a continuat să își înalțe rugăciunile zilnic, cu fața întoarsă înspre Ierusalim (Daniel 6). Astfel, când citim rugăciunea din Daniel 9 să ne amintim că vedenia despre două mii trei sute de seri și dimineți din Daniel 8 a avut un impact puternic asupra profetului. Deși această profecie a fost explicată în linii mari, Daniel nu a putut înțelege timpul menționat în dialogul dintre cele două ființe cerești: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit!” (Daniel 8:14). Doar în capitolul 9 vedem că profetului i-a fost dată mai multă lumină și, de această dată, lumina a venit ca răspuns la rugăciunea stăruitoare.

Duminică, 1 martie – Daniel și studiul profeției

1. Daniel spune că „a văzut din cărți” profeția pe care o studia cu atâta atenție. La ce carte sau cărți se referea? Daniel 9:1,2

Analizând această rugăciune ne dăm seama că ea este urmarea unui studiu aprofundat al descoperirilor date de Dumnezeu lui Moise și profeților. Aflând din sulul cărții lui Ieremia că perioada de robie trebuia să se termine după șaptezeci de ani (Ieremia 25:11,12; 29:10), Daniel a înțeles importanța momentului istoric pe care îl trăia.

Să nu uităm că Daniel înălța această rugăciune în 539 î.Hr., anul în care Imperiul Persan înlocuise Babilonul. Trecuseră aproape șaptezeci de ani de când Nebucadnețar cucerise Ierusalimul și distrusese templul. Astfel, conform profeției din Ieremia, poporul lui Dumnezeu avea să se întoarcă în curând în țara lui. Cu încredere deplină în Cuvântul lui Dumnezeu, Daniel știa că avea să se întâmple ceva extraordinar cu poporul său și că, așa cum promisese Dumnezeu în Cuvântul Său, robia babiloniană avea să ia sfârșit curând și evreii urmau să se întoarcă acasă.

Din acest studiu al Scripturilor pe care le avea la dispoziție, Daniel și-a dat seama de seriozitatea păcatelor poporului. Pentru că încălcaseră legământul, întrerupseseră relația cu Dumnezeu, consecința inevitabilă era robia (Leviticul 26:14-45). Astfel, studierea descoperirilor lui Dumnezeu l-a ajutat pe Daniel să înțeleagă vremurile și i-a dat simțământul că trebuie să stăruie la Dumnezeu în numele poporului său.

Pe măsură ce ne apropiem de ultimele zile ale istoriei pământului avem nevoie mai mult decât oricând să studiem și să trăim în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu. Doar Scriptura ne poate oferi o explicație demnă de încredere despre lumea în care trăim. La urma urmei, Scriptura prezintă marea luptă dintre bine și rău și astfel ne descoperă că istoria omenirii se va sfârși prin dispariția răului și instaurarea împărăției veșnice a lui Dumnezeu. Cu cât studiem mai mult Scripturile, cu atât înțelegem mai bine situația contemporană a lumii și locul nostru în ea, dar și motivele pentru care noi avem o speranță în această lume fără speranță.

Cum ne ajută Biblia să înțelegem, într-o oarecare măsură, o lume care, în ea însăși, poate părea că nu
Studiu Biblic, Trim. I, 2020 – Daniel

Luni, 2 martie – Să cerem har!

2. Pe ce și-a întemeiat Daniel cererea de a primi har? Daniel 9:3-19

Să observăm în special câteva puncte în această rugăciune, în primul rând, nicăieri în rugăciunea lui, Daniel nu a cerut vreo explicație pentru calamitățile care s-au abătut asupra poporului iudeu. El cunoștea motivul. Chiar în mijlocul rugăciunii, Daniel a menționat motivul: „N-am ascultat glasul Domnului, Dumnezeului nostru, ca să urmăm legile Lui pe care ni le pusese înainte prin robii Săi prorocii” (Daniel 9:10). Ultima dată când am văzut că Daniel avea nevoie să înțeleagă ceva a fost la sfârșitul capitolului 8 din Daniel, unde spunea că nu înțelege vedenia celor două mii trei sute de seri și dimineți (Daniel 8:27).

În al doilea rând, această rugăciune era un apel la harul lui Dumnezeu, la bunăvoința lui Dumnezeu de a-Și ierta poporul deși păcătuisese și făcuse multe rele. Într-un sens, vedem aici o ilustrare puternică a Evangheliei - oamenii păcătoși care nu au vreun merit al lor, totuși caută har pe care nu îl merită și iertarea pe care nu au câștigat-o. Nu este acesta un exemplu al situației în care ne aflăm și noi, personal, înaintea lui Dumnezeu?

3. Ce alt motiv a mai prezentat Daniel înaintea Domnului pentru a primi răspuns la rugăciune? Daniel 9:18,19

Un alt aspect al rugăciunii lui merită atenția noastră: Daniel a invocat onoarea Numelui lui Dumnezeu. Rugăciunea nu era motivată de avantajul lui Daniel sau al poporului său, ci de onoarea Numelui lui Dumnezeu (Daniel 9:17-19). Cu alte cuvinte, cererea lui trebuia să primească răspuns pentru ca Numele lui Dumnezeu să fie onorat.

Citește 2 împărați 19:15-19. Care sunt asemănările dintre rugăciunea lui Ezechia și rugăciunea lui Daniel? Cum ne spune Matei 5:16 că îl putem proslăvi și noi pe Dumnezeu?

Marti, 3 martie – Valoarea mijlocirii

4. De ce este important faptul că Daniel spunea: „Noi am făcut rău”, incluzându-se și pe el în păcatele care aduseseră o așa nenorocire asupra poporului? Daniel 9:5-13

Rugăciunea lui Daniel este doar una dintre rugăciunile de mijlocire pe care le găsim în Biblie. Astfel de rugăciuni ating inima lui Dumnezeu, amânând judecata și aducând eliberare din mâna vrăjmașilor. Când Dumnezeu a fost gata să distrugă întreaga națiune iudaică, mijlocirea lui Moise a oprit mâna Lui (Exodul 32:7-14; Numeri 14:10-25). Chiar când o secetă puternică era gata să distrugă țara, Dumnezeu a răspuns rugăciunii lui Mie și trimis ploaie ca să învioreze pământul (1 împărați 18).

Atunci când ne rugăm pentru membrii familiei, prieteni și alți oameni sau alte situații, Dumnezeu ascultă rugăciunile noastre și poate interveni. Uneori va trece mai mult timp până când rugăciunea va primi răspuns, dar putem avea asigurarea că Dumnezeu nu uită niciodată nevoile copiilor Săi (Iacov 5:16).

În acest caz, Daniel a avut rolul de mijlocitor între Dumnezeu și popor. Din studierea Scripturilor, profetul și-a dat seama cât de păcătoși au fost oamenii, pentru că au călcat Legea lui Dumnezeu și nu au vrut să ia aminte la avertizările Lui. Astfel, recunoscând starea lor spirituală disperată, Daniel s-a rugat pentru vindecare și iertare. Dar și profetul s-a identificat cu poporul. În unele privințe, Daniel a ilustrat rolul lui Hristos ca Mijlocitor al nostru (Ioan 17). Totuși există o diferență radicală: Hristos este „fără păcat” (Evrei 4:15) și de aceea nu are nevoie să își mărturisească păcatele personale sau să aducă jertfe pentru obținerea iertării (Evrei 7:26,27). Dar El Se identifică într-un mod unic cu păcătoșii: „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21).

„Dacă ați aduna tot ce este bun, sfânt, nobil și demn de primit la un om și apoi le-ați prezenta îngerilor lui Dumnezeu aceste lucruri ca fiind o contribuție la mântuirea lui sau un merit, propunerea ar fi respinsă ca o înaltă trădare.” - Ellen G. White, *Credința și faptele*, p. 24

Ce ne învață acest citat despre nevoia noastră de un Mijlocitor?

Miercuri, 4 martie – Lucrarea lui Mesia

În rugăciunea de mijlocire a lui Daniel au fost menționate două probleme principale: păcatele poporului și faptul că Ierusalimul era în ruină. Răspunsul lui Dumnezeu a avut în vedere aceste două cereri. Prin lucrarea lui Mesia, poporul avea să fie răscumpărat și sanctuarul, curățit- să fie îndepărtate acuzațiile aduse lui Dumnezeu. Totuși cele două cereri au primit răspuns într-un mod care a trecut de orizontul istoric al lui Daniel: lucrarea lui Mesia avea să fie spre binele întregii rase umane.

5. Ce lucrare trebuia făcută în timpul celor șaptezeci de săptămâni profetice? De ce doar Isus putea face această lucrare? Daniel 9:21-27

1. „Încetarea fărădelegilor”. Termenul ebraic pentru „fărădelege” (*pesha'*) sugerează răzvrătirea unui inferior împotriva unui superior, dezonorarea intenționată (Proverbele 28:24). Acest termen mai apare în Biblie cu referire la sfidarea pe față a lui Dumnezeu (Ezechiel 2:3). Totuși, prin sângele lui Isus, răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu este anulată și oamenilor le sunt oferite meritele care se revarsă de la Calvar.

2. „Ispășirea păcatelor”. Verbul are sensul de „a sigila” și în acest context înseamnă că păcatul este iertat. De la căderea în păcat, rasa umană nu a putut să atingă standardul lui Dumnezeu, dar Mesia va rezolva căderile noastre.

3. „Ispășirea nelegiuirii”. Pavel spune: „Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1:19,20). Și aici, doar Isus poate aduce la îndeplinire acest lucru.

4. „Aducerea neprihănită veșnică”. Hristos a luat locul nostru pe cruce și, astfel, ne-a oferit statutul binecuvântat de a fi dreți, fără vină înaintea lui Dumnezeu. Doar prin credință putem primi neprihănită care vine de la Dumnezeu.

5. „Pecetluirea vedeniei și prorociei”. Când Hristos S-a dat pe Sine ca jertfă, profețiile Vechiului Testament care arătau spre lucrarea Sa de ispășire au fost pecetluite în sensul că au fost împlinite.

6. „Ungerea Sfântului sfinților”. Afirmația poate face referire la lucrarea începută de Hristos în Sfânta Sfințelor din sanctuarul ceresc când a fost numit Mare-Preot pentru noi (Evrei 8:1).

Joi, 5 martie – Timp profetic

6. Citește Daniel 9:24-27. Cum înțelegem evenimentele prezentate aici?

La sfârșitul vedeniei despre cele 2 300 de seri și dimineți, profetul a rămas uimit deoarece nu putea să o înțeleagă (Daniel 8:27). Zece ani mai târziu, Gabriel a venit să îl ajute pe Daniel să înțeleagă (Daniel 9:23), i-a oferit informațiile care lipseau și i-a descoperit că lucrarea lui Mesia urma să fie împlinită spre sfârșitul perioadei profetice de 70 de săptămâni. Conform principiului an-zi și a desfășurării evenimentelor prezentate, cele 70 de săptămâni trebuie înțelese ca 490 de ani. Punctul de început al acestei perioade este porunca de reconstruire a Ierusalimului (Daniel 9:25), dată de împăratul Artaxerxes în 457 î.Hr. Atunci li s-a permis evreilor, sub conducerea lui Ezra, să reconstruiască Ierusalimul (Ezra 7). Conform textului biblic, cele 70 de săptămâni sunt „hotărâte” sau „puse deoparte” dintr-o perioadă mai lungă, adică din cei 2 300 de ani menționați în vedenia din capitolul 8. Deci cei 2 300 de ani și cei 490 de ani trebuie să aibă același punct de început, adică anul 457 î.Hr.

Profeția despre 70 de săptămâni este împărțită în trei secțiuni: 7 săptămâni, 62 de săptămâni și ultima săptămână.

Cel mai probabil, cele 7 săptămâni (49 de ani) fac referire la perioada în care Ierusalimul trebuia reconstruit. După aceste 7 săptămâni vor fi alte 62 de săptămâni (434 de ani) până la „Unsul”, Mesia (Daniel 9:25). Astfel, la 483 de ani după porunca lui Artaxerxes, adică anul 27 d.Hr., Isus Mesia este botezat și uns de Duhul Sfânt pentru lucrarea Sa mesianică.

În a șaptezecoa săptămână urmau să aibă loc alte evenimente importante:

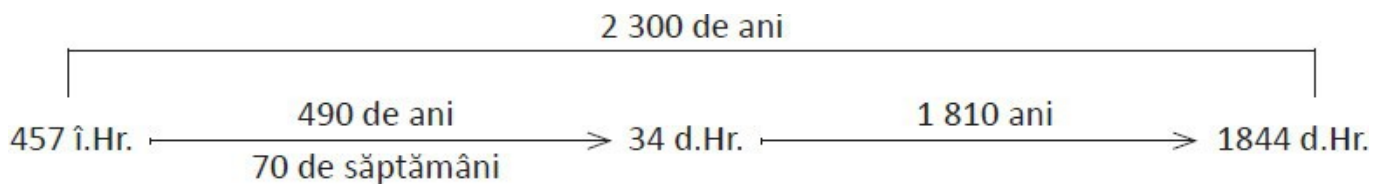
(1) „Unsul va fi stârpit” (Daniel 9:26), făcând referire la moartea lui Hristos.

(2) Mesia „va face un legământ trainic cu mulți timp de o săptămână” (vers. 27). Aceasta este misiunea specială a lui Isus și a apostolilor pentru națiunea iudaică, care se face în ultima „săptămână”, din 27 până în 34 d.Hr. (3) „Dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare” (vers. 27). La trei ani și jumătate de la botezul Său (adică la jumătatea săptămânii), Isus a pus capăt sistemului de jertfe - în sensul că acesta și-a pierdut orice semnificație profetică - aducându-Se pe Sine ca jertfă finală și desăvârșită a Noului Legământ, nemaifiind nevoie de aducerea animalelor ca jertfă. Ultima săptămână a profeției celor 60 de săptămâni s-a încheiat în 34 d.Hr., când Ștefan a fost omorât cu pietre și solia Evangheliei a început să fie dusă și la neamuri.

Vineri, 6 martie – Un gând de încheiere

Mai jos este un grafic care arată cum explică profeția celor 70 de săptămâni din Daniel 9:24-27 se leagă de și marchează începutul profeției de 2 300 de ani din Daniel 8:14. Dacă aduni 2 300 de ani la 457 î.Hr. (să nu uiți să ștergi anul zero inexistent), ajungi în 1844; sau, dacă adaugi cei 1 810 ani rămași la anul 34 d.Hr. (2 300-490 de ani), tot în anul 1844 ajungi. Astfel, punctul de început al curățirii sanctuarului din Daniel 8:14 poate fi determinat ca fiind anul 1844.

De asemenea, să observăm că data de 1844 se potrivește cu ce am văzut în Daniel 7 și 8. Adică, judecata din Daniel 7, echivalentă cu curățirea sanctuarului din Daniel 8 (vezi din ultimele două studii), are loc după cei 1 260 de ani de persecuție (Daniel 7:25), și totuși înainte de revenirea lui Isus și instaurarea împărăției Sale veșnice.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Psalmii 20-26

1. Ce anume îl umplea de veselie pe împăratul evocat de psalmist?
2. Ce cuvinte ale psalmistului par că vorbesc despre ce avea să se întâmple la Golgota?
3. Din ce motiv spune psalmistul că Domnul le „arată ... păcătoșilor calea”?
4. Despre a cui mână dreaptă scrie că „este plină de mită”?

Evanghelizare, subcapitolul „Abordarea corespunzătoare a oamenilor”

5. Ce scrie Ellen G. White despre spiritul agresiv și polemic folosit în apărarea adevărului?